

Březen

u Hušperandy

Martina D. Moriscoová

PŘÍBĚHY Z OBCHODU LEKTVARY NA VŠECHNY NEDUHY

Martina D. Moriscoová

Březen u Hušperandy

Příběhy z obchodu Lektvary na
všechny neduhy

Co se dělo předtím:

O Hušperandě jsme si už vyprávěli. Z ošklivé a zlé čarodějnice se cestou do města vyklubala docela milá a usměvavá paní lektvarnice.

Ve městě potkala Hušperanda pana kadeřníka Jana Ondulána, který jí doporučil, aby se umyla. Pak jí vykouznil na hlavě takové výstavní kadeře, že Hušperanda úplně zkrásněla. Zůstala sice trochu bláznivá, ale z toho se dá pochopit, že nebude nikdy úplně zakřiknutá.

Paní lektvarnice si otevřela obchod v pátém patře obchodního domu Ráj, který se stal známým v celém hlavním městě. Jmenuje se „Lektvary na všechny neduhy“ a za paní lektvarnicí tam může přijít opravdu každý s jakýmkoli problémem i s tím nejpodivnějším z podivných.

V této knize vám budu vyprávět, co nejzajímavějšího se dělo v Hušperandině obchodě v měsíci březnu.

1. Jaro už se hlásí

Na začátku března vykoukly ze země první sněženky, a to bylo znamení, že jaro už se začíná hlásit. Ještě se bude muset chvíli snažit, přetahovat se a hádat se zimou kdo z koho, ale stejně už ho nezastaví ani ranní mrazík ani občasná sněhová přeháňka. Když se jaro rozhodlo, že je jeho čas, bude nabírat na síle a vyžene zimu nadobro pryč.

Jenže Hušperanda si prvních sněženek ani nevšimla. Ráno pospíchala zamyšlená do obchodního centra a vůbec ji nenapadlo se rozhlížet po světě. Trápil ji totiž případ zákaznice, která přišla do jejího obchodu přesně v poslední únorový den.

Hušperanda té paní slíbila, že jí pomůže, ale opravdu nevěděla, jak by to mohla zařídit.

Na různé kašle, vysoké teploty a rýmy zabírají spolehlivě bylinkové čajíčky, ve kterých se paní lektvarnice perfektně vyzná, jenže tu záhadnou paní v kožichu žádná taková obvyklá nemoc netrápí. Její potíží je stav duše, a to je zapeklitá věc.

Paní je velice nafoukaná, a to je velmi vážné, když přišla až do obchodu Lektvary na všechny neduhy vyhledat pomoc paní Lektvarnice.

Hušperanda si to šine přes přechod pro chodce, jež se nachází naproti obchodnímu centru, a v hlavě se jí míhají slova jako nafouknout, nafouknutý, nafukující, foukat, sfoukat, vyfouknout, profouknout, sfouknout a fukar a...

„Túúúúúúú!“ vytrhne ji z přemýšlení zvuk klaksonu a skřípění brzd.

Zvedne rychle hlavu.

Z okénka auta, které zastavilo několik centimetrů před ní, vystrkuje hlavu rozzlobený pán a křičí: „Ty se neumíš rozhlídnout, když vlezeš do vozovky? Bábo jedna zatracená!“

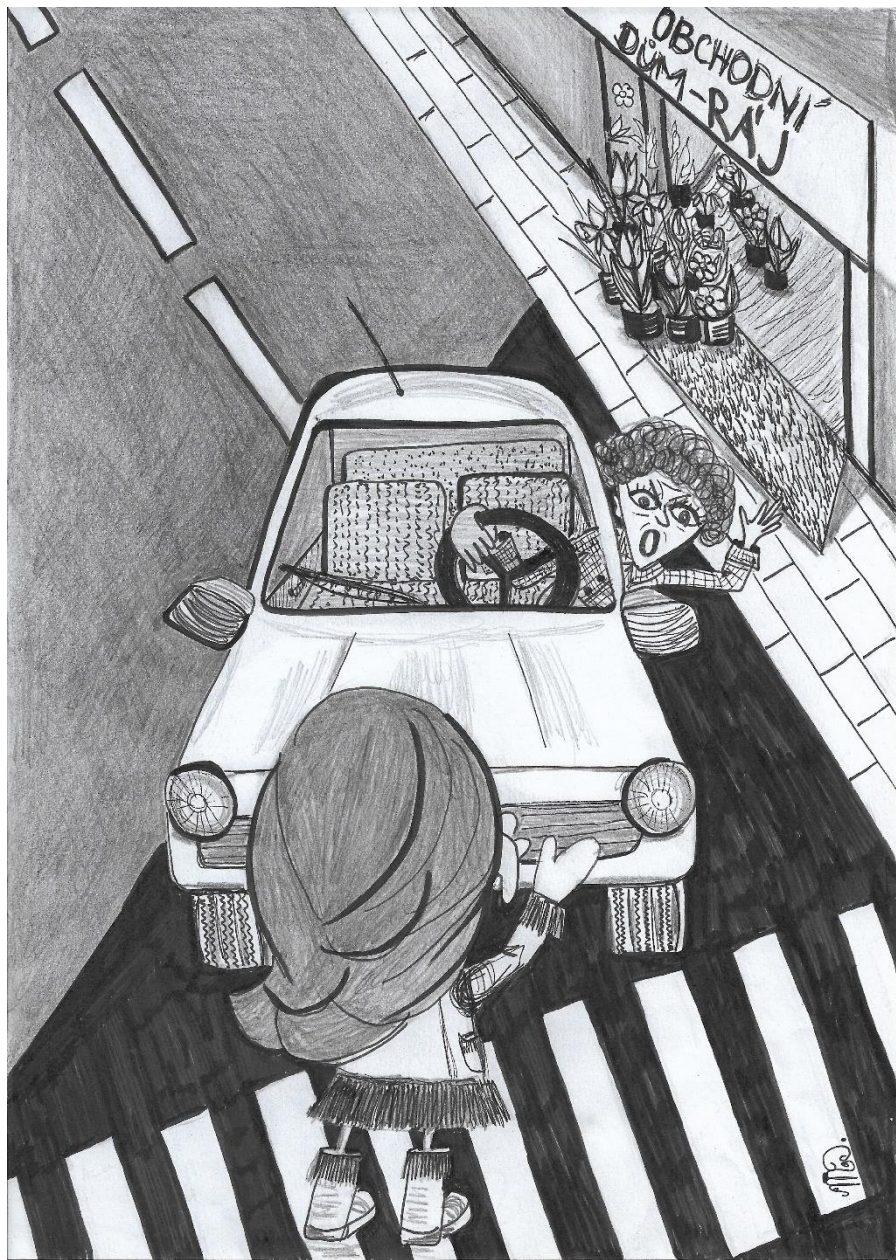
Hušperanda se na něj sice velice vážně, avšak bez nějakého zvláštního zájmu podívá a odpoví mu: „Nafouknout, nafouknutý, nafukující, foukat, sfoukat, vyfouknout, profouknout, sfouknout, fukar, balónek!“

Na ta slova si řidič poťuká prstem na čelo. Za tak krátkou chvíli se dovtípil, že nějaké rozčilování mu stejně vůbec nepomůže, a tak mávne odevzdaně rukou, zaleze zpátky do auta a trpělivě počká, až ta podivná žena přejde silnici.

Jen co milá paní lektvarnice spočine před obchodním centrem Ráj, auto znovu nastartuje a řidič, přestože ještě kroutí hlavou, odjíždí.

Hušperandy jakoby se to ani netýkalo. Pokračuje pomalou chůzí dál a dál úporně přemýšlí.

„To jsem si nemyslela, že by mě ani cestou nic nenapadlo! Žádný lektvar, žádná pilulka, a co s balónkem? Ten se dá leda tak propíchnout. To zas bude den,“ posteskuje si.

Hned u vchodu do obchodního centra ji však omámí silná vůně květin. Podobnou vůni už dlouho necítila.

Přepadne ji zvědavost, jež ji zároveň vytrhne z toho úporného přemýšlení, a Hušperanda se vydá za vůní přitahující svou líbezností.

Musí se přece kouknout, co tu tak pěkně voní...

„Dobrý den, ta voňavka je tady od vás?“ zhurta vyhrkne na slečnu prodávající.

„Dobrý den, paní, ano.“

„Neříkejte!“

„Ale jistě, nejedná se však o žádnou voňavku, jsou to jarní květiny. Dnes mi je dovezli. Poprvé po zimě. Jaro je tady!“ raduje se slečna prodávající v květinářství.

„No, podívejme se, tak vono už je tady jaro!“ spráskne ruce paní lektvarnice a teprve nyní vyvalí svá kukadla a se zájmem pohlédne na všechny ty nádherně barevné květináče.

Prodávající z květinářství začne pomalu a pečlivě ukazovat na každý z nich.

„Tady jsou bledulky, tady sněženky, támhle mám primulky, krokusy, narcisky a přišly i tulipány. Samy o sobě ani tak silně nevoní, ale jak jsou všechna ta kvítka pohromadě, je z nich vůně, co má sílu. Tak akorát pro potěšení.“

Mezitím, jak povídá, podává Hušperandě jeden malý květináček do ruky.

„Vezměte si tuhle květinku kvám do obchodu, ať si projarníte den.“

„Jeje, vy umíte potěšit, děkuju,“ usměje se spokojeně Hušperanda a s radostí si květináček vezme.

Pak už ale musí pospíchat, aby otevřela svůj obchod včas.

Než vytáhne roletu, na chvílku díky těm jarním květům zapomene, jak velikou má starost.

2. Vzácné zvíře

Umístila květináček s tou jarní nádherou na stolec v zákaznickém koutku, a už už si chtěla sundat botu, aby jej ukázala i svojí společnici dírci na punčoše, když vtom vstoupí do obchodu nějaká paní v tlustém kožichu.

Vypadá trochu divně a kromě toho ohromného kožichu si na ní lze ještě druhým okem všimnout, že se trochu podobá veverce.

Paní se podívá přezíravě na Hušperandu, vyšpulí na ni své malinové rtíky a velmi odměřeně povídá: „Přišla jsem na to dnešní, již objednané, léčení! Doufám, že si vzpomínáte!“

Lektvarnice se lekla, jelikož ji ta ženská vytrhla z krásného kytičkového snění. Prudce vyskočila a než stačila cokoli říct otevřela ta pani svá ústa podruhé:

